Lietas Nr. 127005714
Lietas arhīva Nr. 104AA-0595-14/10

SPRIEDUMS

Rīgā 2014.gada 29.augustā

Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesu kolēģija šādā sastāvā:

tiesnese referente Ž.Vēvere,

tiesneses S.Gļazere un B.Būmeistere

izskatīja rakstveida procesā administratīvā pārkāpuma lietu sakarā ar /pers. B/, personas kods /personas kods/, apelācijas sūdzību par Rīgas pilsētas Centra rajona tiesas 2014.gada 11.marta spriedumu, un

konstatēja

2013.gada 20.septembrī plkst.20:59 VP Rīgas reģiona pārvaldes Kriminālpolicijas pārvaldes (turpmāk – VP RRP KPP) Patruļpolicijas pārvaldes Ceļu policijas bataljona (turpmāk- CPB) jaunākā inspektore K.Krasņakova attiecībā pret /pers. B/ sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu – PF066393, pēc LAPK 149.^{5} panta pirmās daļas, par to, ka 2013.gada 20.septembrī plkst.20:50, Rīgā, /pers. B/ vadīja transportlīdzekli BMW 520, valsts reģistrācijas numurs /TL numurs/, pa Brīvības ielu no Cēsu ielas puses un krustojumā ar Pērnavas ielu, brīdī, kad luksoforā dega sarkanais aizliedzošais signāls, pabrauca garām vietai, kur jāaptur transportlīdzeklis, turpināja kustību, taisnā virzienā. Līdz ar to /pers. B/ pārkāpa Ceļu satiksmes noteikumu (turpmāk tekstā – CSN) 56.4.punkta prasības un izdarīja administratīvo pārkāpumu, kas paredzēts Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk tekstā – LAPK) 149.^{5} panta pirmajā daļā.

Saskaņā ar LAPK 149.^{5} panta pirmās daļas nosacījumiem, VP RRP KPP Patruļpolicijas pārvaldes CPB jaunākā inspektore K.Krasņakova pieņēma lēmumu par minēto pārkāpumu uzlikt naudas sodu 42,69 *euro* (30 Ls) apmērā.

Minēto administratīvā pārkāpuma protokolu /pers. B/ pārsūdzēja.

Ar Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka vietnieka A.Pumpura (turpmāk – Iestāde) 2013.gada 2.decembra lēmumu Nr.2992 (turpmāk – Lēmums) VP RRP KPP Patruļpolicijas pārvaldes CPB jaunākās inspektores K.Krasņakovas 2013.gada 20.septembra lēmums atstāts negrozīts, bet /pers. B/ sūdzība noraidīta.

Nepiekrītot Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka vietnieka A.Pumpura 2013.gada 2.decembra lēmumam Nr.2992, /pers. B/ iesniedza sūdzību tiesā.

Ar Rīgas pilsētas Centra rajona tiesas 2014.gada 11.marta spriedumu atstāts negrozīts Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes 2013.gada 2.decembra lēmums Nr.2992, bet /pers. B/ sūdzība noraidīta.

Tiesa pievienojusies Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes 2013.gada 2.decembra lēmumā izklāstītajiem motīviem un argumentiem, ievērojot Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.13 panta trešās daļas nosacījumus atkārtots argumentu izklāsts spriedumā netika atspoguļots.

Tiesa konstatēja, ka lietas materiālos ir Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Patruļpolicijas pārvaldes Ceļu policijas bataljona jaunākās inspektores K.Krasņakovas un jaunākā inspektora A.Ļeonova 2013.gada 22.novembra ziņojumi, kuros norādīts, ka 2013.gada 20.septembrī pildot dienesta pienākumus, plkst.20.50 tika apturēta automašīna BMW 520, valsts reģistrācijas numurs /TL numurs/, kuru vadīja /pers. B/, pa Brīvības ielu no Cēsu ielas puses un krustojumā ar Pērnavas ielu, brīdī, kad luksoforā dega sarkanais aizliedzošais signāls, pabrauca garām vietai kur jāaptur transportlīdzeklis, turpinot kustību taisnā virzienā. Minētā automašīna no redzes loka netika izlaista.

Bez tam, tiesa atzina, ka faktam, ka video ierakstā nevar skaidri saskatīt transportlīdzekļa marku un reģistrācijas numuru, lietā nav izšķirošas nozīmes, jo likumdevējs nav videoierakstam vai fotouzņēmumam kā pierādījumam piešķīris augstāku spēku salīdzinājumā ar citiem pierādījumiem, kā arī nav paredzējis, ka administratīvais pārkāpums pierādāms tikai ar fotouzņēmumu vai videoierakstu. Likumdevējs paredz policijas darbiniekiem tiesības pārkāpumus fiksēt vizuāli, pēc kā pārkāpuma būtību un visus apstākļus atspoguļot administratīvā pārkāpuma protokolā.

Tiesa atzina, ka ir pierādīts, ka sūdzības iesniedzējs 2013.gada 20.septembrī plkst.20:50, Rīgā, vadīja transportlīdzekli BMW 520, valsts reģistrācijas numurs /TL numurs/, pa Brīvības ielu no Cēsu ielas puses un krustojumā ar Pērnavas ielu, brīdī, kad luksoforā dega sarkanais aizliedzošais signāls, pabrauca garām vietai kur jāaptur transportlīdzeklis, turpināja kustību, taisnā virzienā, tādējādi izdarot LAPK 149.^{5}panta pirmajā daļā paredzēto pārkāpumu.

Vērtējot administratīvā pārkāpuma protokolā un policijas darbinieku dienesta ziņojumos sniegto lietas apstākļu izklāstu, tiesa konstatēja, ka fakti ir izklāstīti loģiski, secīgi, detalizēti, bez pretrunām, kas papildina viens otru, secināms, ka policijas darbinieku lietas apstākļu izklāstam ticamība piešķirama.

Tiesa atzina, ka lietas izskatīšanas gaitā netika konstatēti fakti, kas apliecinātu to, ka policijas darbinieks tieši vai netieši būtu personīgi ieinteresēts sastādīt administratīvā pārkāpuma protokolu /pers. B/. Policijas darbinieku darbībās policijas darbinieku darbu reglamentējošo normatīvo aktu pārkāpumi netika konstatēti.

Tiesa atzina, ka piemērotais administratīvais sods, uzlikts sankcijas ietvaros, un ir samērīgs.

Par minēto tiesas spriedumu /pers. B/ iesniedzis apelācijas sūdzību, kurā lūdz atcelt spriedumu.

Norāda, ka no video ieraksta nevar noteikt automašīnas marku un valsts reģistrācijas numuru.

Norāda, ka protokolu parakstījis, jo viņam to piespieduši parakstīt policijas darbinieki.

Izvērtējot apelācijas sūdzībā norādīto un ievērojot Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.^{20}panta pirmās daļas nosacījumus, Krimināllietu tiesu kolēģija secina, ka apelācijas sūdzības iesniegšanas kārtība ir ievērota un saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.^{21}panta nosacījumiem apelācijas sūdzība apgabaltiesā ir izskatāma rakstveida procesā, bet pamats tiesai pieņemt lēmumu par sūdzības izskatīšanu tiesas sēdē nebija objektīvi konstatējams.

Pārbaudījusi administratīvā pārkāpuma lietas materiālus, izvērtējusi apstrīdētā sprieduma pamatojumu, apsvērusi apelācijas sūdzības argumentus, Krimināllietu tiesu kolēģija atzīst, ka Rīgas pilsētas Centra rajona tiesas 2014.gada 11.marta spriedums ir likumīgs, pamatots un atstājams negrozīts, bet apelācijas sūdzība ir noraidāma kā nepamatota.

Saskaņā ar LAPK 289^{21}.panta un 289^{22}.panta nosacījumiem apelācijas instances tiesa ievēro šī kodeksa divdesmit trešajā „a" nodaļā noteikto tiesvedības kārtību un taisa nolēmumu administratīvā pārkāpuma lietā atbilstoši minētās nodaļas prasībām.

Saskaņā ar LAPK 244.panta noteikumiem institūcija (amatpersona) pierādījumus vērtē pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas apstākļiem to kopumā pēc likuma un tiesiskās apziņas.

Novērtējusi pārsūdzēto spriedumu, Krimināllietu tiesu kolēģija atzīst, ka tajā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, tiesa ir pareizi, vispusīgi un pilnīgi konstatējusi lietas faktiskos apstākļus, novērtējusi lietā esošus un spriedumā norādītos pierādījumus un tiesību normas, līdz ar to Krimināllietu tiesu kolēģija, saskaņā ar LAPK 289.^{13}panta trešo daļu, pievienojas rajona tiesas motivācijai un izvērstāku argumentu izklāstu šajā sakarā nenorāda.

Krimināllietu tiesu kolēģija secina, ka lietas materiālos esošie pierādījumi ir pietiekami un atzīstami par pieļaujamiem, lai nešaubīgi apgalvotu, ka izskatāmajā gadījumā ir konstatējams, ka 2013.gada 20.septembrī plkst.20.50, Rīgā, /pers. B/ vadīja transportlīdzekli BMW 520, valsts reģistrācijas numurs /TL numurs/, pa Brīvības ielu no Cēsu ielas puses un krustojumā ar Pērnavas ielu, brīdī, kad luksoforā dega sarkanais aizliedzošais signāls, pabrauca garām vietai, kur jāaptur transportlīdzeklis, turpināja kustību, taisnā virzienā.

Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 244.pants nosaka, ka institūcija (amatpersona) pierādījumus novērtē pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas materiāliem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas.

No minētā secināms, ka to, cik ticamas pierādīšanā izmantojamās ziņas par faktiem, jāizvērtē, aplūkojot visus procesā iegūtos faktus vai ziņas par faktiem kopumā un savstarpējā sakarībā. Tikai pastāvot saprātīgām šaubām, kuras nevar novērst, tās jāvērtē par labu pārkāpējam.

Krimināllietu tiesu kolēģija nekonstatē tādas saprātīgas šaubas, kuras būtu vērtējamas par labu pārkāpējam.

Krimināllietu tiesu kolēģija nekonstatē, ka policijas darbinieki ir kļūdījušies, fiksējot pārkāpumu.

Fakts, ka persona, kas ir saukta pie administratīvās atbildības pauž atšķirīgu viedokli un nonāk pie citiem secinājumiem, pats par sevi nevar kalpot par pamatu, lai atceltu pirmās instances tiesas spriedumu.

Krimināllietu tiesu kolēģija nekonstatē, ka pirmās instances tiesa nav objektīvi izvērtējusi pierādījumus un izdarījusi kļūdainus secinājumus.

Tāpat kā pirmās instances tiesai, apelācijas instances tiesai nav pamata neticēt policijas darbinieku liecībām, no kurām izriet, ka /pers. B/ krustojumā iebraucis pie aizliedzošā signāla.

Gan iestāde savā lēmumā, gan tiesa savā spriedumā devusi vērtējumu policijas darbinieku liecībām lietā, kuram apelācijas instances tiesa pilnībā pievienojas un citādam lietā esošo pierādījumu vērtējumam Krimināllietu tiesu kolēģija nesaskata pamata.

Apelācijas instances tiesā netika iegūti tādi jauni vai citi pierādījumi, kas ļautu izdarīt pretējus secinājumus par /pers. B/ vainu.

Krimināllietu tiesu kolēģija secina, ka lietā savāktajiem pierādījumiem ir dots pareizs un pietiekams vērtējums, tā pārvērtēšanai apelācijas instances tiesai nav pamata.

Pamatojoties uz iepriekš minēto un saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.^{21}pantu, 289.^{22}pantu, 289.^{12}pantu otrās daļas 1.punktu Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesu kolēģija

nosprieda

atstāt negrozītu Rīgas pilsētas Centra rajona tiesas 2014.gada 11.marta spriedumu, bet /pers. B/ apelācijas sūdzību noraidīt.

Spriedums nav pārsūdzams un stājas spēkā tā sastādīšanas dienā.

Tiesnese referente Ž.Vēvere

Tiesneses S.Gļazere

B.Būmeistere